

РЕШЕНИЕ

№ 787

гр. Пловдив, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Дзивкова Рашкова Въззивно гражданско дело № 20225300501067 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258, ал.1 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от ОД на МВР-Пловдив против Решение № 527/17.02.2022г., пост. по гр.д.№ 9725/2021, ПдРС, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на А.. Г. Б. сумата от 1500лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, следствие претърпяна на 29.06.2020г. трудова злополука, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.06.2020 г., до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски по делото.

Жалбоподателят ОД на МВР-Пловдив е обжалвал решението в осъдителната му част с мотиви, че същото е неправилно и необосновано. Поддържа, че ЗМВР и ПУДМВР предвиждат специален ред за изплащане на обезщетение за претърпени вреди при или по повод изпълнение на служебните задължение и за възстановяване на разходи за лечение. Поддържа, че в случая правоотношенията между страните са служебни, а не трудови и приложение следва да намери именно посочения специален ред. Счита, че специалните закони съдържат императивни разпоредби, които

задължават работодателя да заплаща обезщетения единствено в случаите на тежка и средна телесна повреди, но не и при получени леки такива. Ето защо намира, че не следва да се прилага общия ред за търсене на безвиновната отговорност на работодателя. На следващо място развива и съображения, че получената травма има и предходни проявления – още от 2017г. – при футболен мач, при което ищецът е провеждал дълго лечение – около 5 месеца. Следваща година отново е получил същата травма като е провеждал лечение два месеца. Прави извод, че в случая не се касае за травматично увреждане поради естеството на работата, а че е налице друга предпоставка за настъпването му – стара травма на същото място. Моли съда за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на ново такова, с което отхвърли изцяло исковата претенция. Претендира разноски. Прави евентуално възразение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на другата страна.

Въззиваемата страна А.Б. е подал отговор, в който оспорва въззивната жалба. Поддържа, че правилно съдът е приел за разглеждане иска, доколкото в светлината на чл.328 от ЗМВР субсидиарно приложение намира чл.49 от ЗЗД и чл.200 от КТ. Поддържа и че противната тези би довела до дискриминационно отношение, с което би се нарушила ЕКЗПЧОС. Развива доводи, че отговорността на работодателя е безвиновна, за равното третиране на държавните служители с работниците по трудово правоотношение. Счита, че първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение и моли за неговото потвърждаване. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 от ГПК, изхожда от легитимирана страна, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Съгл. нормата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно само по въпроса относно валидността и допустимостта в обжалваната част на постановеното решение. Правилността на решението се проверява с оглед наведените доводи във въззивната жалба.

По отношение на валидността и допустимостта на постановеното решение, съдът намира, че същото е постановено от родово и местно

компетентен съд, по иск, който е допустим и му е подсъден, произнесъл се е в законен състав и в рамките на изложените фактически твърдения и е дал търсената защита.

За да постанови обжалвания акт, първоинстанционният съд е приел, че се касае за иск с пр. осн. чл.200 от КТ във вр. с чл.142,ал.1, т.1 и чл.238, ал.1 от ЗМВР. Установил е, че ищецът е служител при ответника, че е получил увреждане на здравето по време на работа, което е признато по съответния ред за трудова злополука. Преценени са доказателствата за търпените неимуществени вреди и е определено обезщетение в размер на 1500лв., половината от претендираното такова. Не са обсъждани възраженията на ответника относно приложението на специалния закон – чл.238 от ЗМВР и неприложимостта на разпоредбите на КТ.

Фактите по делото не са спорни между страните. От приложеното копие от преписка за установяване на трудова злополука е видно, че А.Б. е служител на ОД на МВР-Пловдив, заема длъжността „***“ и че на 29.06.2020г. около 23,20ч. в стаята на ОДЧ на 5РПУ при изпълнение на служебните си задължения е получил травма на десния крак – изкълчване на пателата. Безспорно се установява от Разпореждане № Ц5104-15-87/20.07.2020, че злополуката е призната за трудова.

По делото е представена медицинска документация на Б., от която се установява, че получената травма е „изкълчване на пателата“. Приложено е и копие от болничен лист, от който се установява, че Б. е бил временно неработоспособен за период от 30 дни.

От ТП на НОИ са изискани копие на болничните листове на служителя за периода 2017-2020г., като от тях се установява, че същата травма е получена и през 2017г., като е даден отпуск за временна неработоспособност за 6 мес.. През 2018г. е получена същата травма и от здравните органи да дадени болнични от 2 месеца.

По делото е изготвена и приета СМЕ с в.л. д-р Б., която установява, че е налице пряка причинно-следствена връзка между изкълчването на десния крак/ капачката на дясна колянна става/ и станалата трудова злополука на 29.06.2020г. Според експертизата възстановителния период трае около 25-30 дни. Установява се и пряка причинно-следствена връзка между множеството стари травми – изкълчвания на дясна колянна става и полученото на

29.06.2020г. увреждане. Според вещото лице се касае за рецидивизиращо изкълчване на дясна колянна става при минимални физически усилия.

Приложено е и медицинско удостоверение №70/7, изд. от МИ-МВР-ЦЕЛК, според което диагнозата на А.. Б. за получената на 29.06.2020г. травма е „рецидивно изкълчване на капачката на дясна колянна става“, което е довело до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, което отговаря на квалификацията на лека телесна повреда.

По делото са събрани и гласни доказателства – разпитвана като свидетел и К.Н., която е очевидец на инцидента. Според нея при ставане от стол Б. просто паднал на земята, без видимо да е стъпвал накриво, да се е удрял. Твърди, че тя не разбрала как е станало това, но на лицето на пострадалия била изписана ужасна болка. Отсъствал от работа около месец.

При така установената фактическа обстановка се очертава спор между страните по въпроса следва ли да се ангажира отговорността на работодателя с оглед приложението на ЗМВР и респ. ако отговорът е положителен – какъв да е размерът на обезщетението.

Ищецът е държавен служител – „***“, при което правата и задълженията му във връзка със служебното правоотношение са регламентирани в ЗМВР. В чл.142, ал.3 от ЗМВР изрично е посочено, че статутът на лицата по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВ – полицейски органи и органи за противопожарна безопасност, се урежда в ЗМВР. По отношение на останалите държавни служители в системата на МВР се прилага ЗДСл. Следователно ЗМВР се явява специален закон по отношение на ЗДСл и КТ, т.к. регламентира служебното положение на особена категория държавни служители. В този специален закон са предвидени различни права за обезщетяване на категориите държавни служители, чийто статут урежда. Така в чл. 238, ал. 1 ЗМВР е изрично регламентирана отговорността на администрацията по отношение на служител на МВР при настъпване на средна или тежка телесна повреда при или по повод изпълнение на задълженията им. Текстът предвижда на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, да се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Съгл. ал.3 видът на причинената телесна повреда се определя от Централната

експертна лекарска комисия. Следователно налице е регламентирана административна процедура по обезщетяване на полицейските служители при настъпване на следния фактически състав – наличие на служебно правоотношение за лицата посочени в чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР / полицейски служители и органи по пожарна безопасност/; получаване на телесна повреда – средна или тежка, при или по повод изпълнение на служебните задължения; нарочно удостоверение от ЦЕЛК за определяне на вида на телесната увреда. При наличието на тези кумулативно изискващи се предпоставки възниква правото на получаване на обезщетение. Очевидно в настоящия случай получената увреда не попада в горепосочените категории. Установеното от ЦЕЛК увреждане се приравнява на лека телесна повреда, видно от представеното удостоверение. При това положение следва да се приеме, че не е възникнало и правото на получаване на обезщетение по реда на чл.238 от ЗМВР. Всъщност страните не спорят по въпроса за вида на телесното увреждане, а дали, при наличието на по-леко такова, може да се търси обезщетение, като ищецът претендира субсидиарно приложение на КТ. Съдът намира, че доколкото в случая се касае за служебно правоотношение е необходимо да се изследва въпросът дали приложение следва да намери ЗДСл, в който чл.78, ал.1 предвижда ангажиране безвиновната отговорност на държавния орган за професионално заболяване или трудова злополука претърпени от държавен служител. Доколкото изрична норма е направила разграничение между статута на служителите по чл.142, ал.1 от ЗДВР и останалите държавни служители, то не може да се приеме, че нормите на ЗДСл намират директно приложение. При наличие на празноти в специалния закон приложение следва да намерят общите разпоредби. В случая, обаче, не се касае за празнота, а за специална и изрична уредба на статута на една категория държавни служители – тези посочени в чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Право на законодателя е да избира как да регулира служебните правоотношения на определени категории служители, доколкото те са натоварени и със специфични функции, респ. е предвиден по-особен статут при заплащане на възнаграждения и обезщетения, ползване на отпуски, специални застраховки / по чл.184 от ЗМВР за всяка неработоспособност/ и т.н.. Доводът на въззиваемия, че ако не се приложат субсидиарно гражданските закони би се достигнало до дискриминационно отношение и би се нарушила ЕКЗПЧОС, се основава на съдебна практика, която обаче не

третира настоящия спорен въпрос, а се отнася до размера на дължимите обезщетения в хипотезата на чл.238 от ЗМВР. Същата е в смисъл, че ако към момента на възникване на средната /тежката телесна повреда се търпят вреди в размер над нормативно определените е налице възникнало към този момент вземане и ограничаването му с нормативно установени граници би довело до лишаване от собственост, което е недопустимо с оглед Конвенцията. В обобщение може да се заключи, че съдебната практика е консолидирана около разбирането, че нормата на чл.238, ал.1 от ЗЗМВР е ясна и специално по отношение на възникването на право на обезщетение не се нуждае от тълкуване. Такова е необходимо единствено по отношение на лимитирането на отговорността на държавната администрация, доколкото би се достигнало до неблагоприятно третиране на полицейските служители в сравнение с останалите държавни служители и работниците или служителите с трудови правоотношения.

Поради изложеното съдът намира, че така предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от получено увреждане, съставляващо лека телесна повреда, се явява неоснователен, доколкото не може като се ангажира безвиновната отговорност на администрацията предвид липсата на правна норма, която да урежда подобна възможност. Така предявеният иск като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

По разноските

На осн. чл.78 от ГПК въззиваемата страна следва да заплати на жалбоподателя разноски за първата инстанция в размер на 100лв. за юрисконсултско възнаграждение, а за въззивната инстанция – 30лв.ДТ и 100лв. за юрисконсултско възнаграждение или общо сумата от 230лв. разноски в производството. Съдът не признава претендираните разноски от 80лв. за ССЕ, т.к. по делото не е изготвяна такава.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 527/17.02.2022г., пост. по гр.д.№ 9725/2021, ПдРС, в частта, в която ОД на МВР-Пловдив, гр. Пловдив, ул. Кн. Богориди № 7, е

осъдена да заплати на А.. Г. Б., ЕГН *****, сумата от 1500лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, следствие претърпяна на 29.06.2020г. трудова злополука, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.06.2020 г., до окончателното ѝ изплащане, както и разноси в размер на 200лв., а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПдРС – 60лв. и 170лв. депозит за СМЕ, като вместо това ПОСТАНОВЯВА :

ОТХВЪРЛЯ предявеният от А.. Г. Б., ЕГН *****, против ОД на МВР-Пловдив, гр. Пловдив, ул. Кн. Богориди № 7, за заплащане на сумата от 1500лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, следствие претърпяна на 29.06.2020г. трудова злополука, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.06.2020 г., до окончателното ѝ изплащане.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА А.. Г. Б., ЕГН *****, да заплати на ОД на МВР-Пловдив, гр. Пловдив, ул. Кн. Богориди № 7, сумата от 230лв. разноси в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____